ECLI:LV:AT:2026:0319.19220149324.5.L

Lieta Nr.19220149324, SKK-205/2026

Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 19. martā

Senāts šādā sastāvā: senatori Jānis Rozenbergs, Aija Branta,Irīna Jansone,

iepazinies ar apsūdzētā /Persona A/ aizstāvja zvērināta advokāta Raita Mediņa kasācijas sūdzību par Kurzemes apgabaltiesas 2025. gada 4. novembra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Aizstāvis kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas lēmumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.^{1} panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. panta un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Šī panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka aizstāvis kasācijas sūdzībā atkārtojis apelācijas sūdzības argumentus, ka tiesa: 1) nepamatoti noraidījusi apsūdzētā /Persona A/ liecību par to, ka viņš 2024. gada 10. maijā nav bijis pie cietušās /Persona B/, un nepamatoti ticējusi cietušās liecībām, kura noliegusi apsūdzētā teikto; 2) nepareizi kvalificējusi noziedzīgo nodarījumu pēc Krimināllikuma 126. panta otrās daļas 7. punkta, jo kopš 2023. gada augusta apsūdzētajam ar cietušo /Persona B/ nav bijušas intīmas attiecības.

Apelācijas instances tiesa šos argumentus ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētā /Persona A/ vainīgumsKrimināllikuma 126. panta otrās daļas 7. punktā un 143. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā ir pierādīts ārpus saprātīgām šaubām ar lietā esošajiem pierādījumiem.

Pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa motivēti noraidījusi apelācijas sūdzībā norādītos argumentus: 1) ka apsūdzētais /Persona A/ noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdī atradies citā vietā; 2) par

cietušās /Persona B/ liecību ticamību. Tiesa atzinusi, ka cietušās /Persona B/ pirmstiesas izmeklēšanas laikā, tajā skaitā liecību pārbaudē uz vietas un pirmās instances tiesā sniegtās liecības ir konsekventas, izvērstas, analoģiskas un papildinošas.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka lietā esošie pierādījumi, proti, liecinieku /Persona C/ un /Persona D/ liecībās ietvertās ziņas par cietušās 2024. gada 11. maijā viņiem pastāstīto par to, ka /Persona A/ /Persona B/ dzīvesvietā viņai nodarīja miesas bojājumus, videoierakstu apskates protokolā fiksētās ziņas par /Persona A/ atrašanos cietušās /Persona B/ dzīvesvietas tiešā tuvumā 2024. gada 10. maijā pēc plkst. 19.33 un cietušās sniegtās ziņas par apsūdzētā apģērbu noziedzīgā nodarījuma laikā, kas atbilst videoierakstos fiksētajam, apstiprina cietušās liecību ticamību.

Senāts jau iepriekš ir norādījis, ka pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir noteiktas Kriminālprocesa likuma 128. pantā, taču izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības (*Senāta 2013. gada 3. jūlija lēmums lietā Nr. SKK-333/2013, 15890002407*).

Pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, tiesa ir argumentējusi Krimināllikuma 126. panta otrās daļas 7. punktā paredzētā kvalificējošā apstākļa – noziegums izdarīts pret personu, ar kuru noziedzīgā nodarījuma izdarītājs ir bijis pastāvīgās intīmās attiecībās – esību. Turklāt intīmo attiecību esību līdz 2023. gada augustam nav noliedzis arī apsūdzētais. Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi minēto kvalificējošo apstākli.

Senāts atzīst, ka aizstāvja kasācijas sūdzībā norādītie argumenti faktiski pauž sūdzības iesniedzēja neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.^{1} panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.^{1} panta pirmo daļu un, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

J.Rozenbergs A.Branta I.Jansone